

ning af bladdistributionen, således at der fortrinsvis sendes ugeaviser pr. luftpost til oversøiske pladser, hvilket har nødvendiggjort en væsentlig nedskæring af forsendelserne til institutioner i europæiske havne. Den således etablerede ordning må betragtes som en utilfredsstillende nødløsning. For at tilvejebringe en mere tilfredsstillende løsning af nyhedsformidlingen til de søfarende, anser man det for nødvendigt, at der etableres en udvidet distribution af dagblade forsendt som luftfragt til institutioner i udlandet beregnet på uddeling i skibene udover den allerede bestående forsendelse af aviser m.v. som almindelig post, og at der i tillæg hertil etableres en forøget forsendelse af en ugeavis pr. luftpost til danske skibe i udenrigsfart.

Det bør også her nævnes, at spørgsmålet om udsendelse af TV-bånd til anvendelse i skibene er taget op til overvejelse.

Velfærdsrådets regnskaber har, uanset at virksomhedsfeltet og personalet ikke er blevet udvidet i en årrække, i de seneste regnskabsår vist stigende underskud, således i 1968-69 ca. 52.600 kr. og i 1969-70 ca. 68.000 kr. For indeværende regnskabsår er der budgetteret med et underskud på ca. 114.000 kr., der må anses for lavt anslået. De fremkomne underskud har hidtil kunnet dækkes ved hjælp af de reserver, velfærdsrådet har haft til rådighed fra tidligere regnskabsår, men disse reserver vil snart være opbrugt, uanset at man søger at begrænse udgifterne mest muligt og i længere tid ikke har været i stand til at iværksætte nye foranstaltninger af nogen betydning. Pr. 1. april 1971 må reserverne anslås at være faldet til ca. 375.000 kr. Under hensyn til den forventede yderligere løn- og prisstigning og til, at velfærdsrådet nødvendigvis må disponere over en vis driftskapital, kan det ikke anses som forsvarligt at svække velfærdsrådets økonomiske situation yderligere. Såfremt der ikke skaffes forøgede midler til velfærdsrådets arbejde, vil det derfor, efter rådets bedste skøn ikke være muligt at opretholde rådets aktivitet, blot i det foreliggende omfang, og man må se i øjnene, at virksomheden må nedskæres på afgørende områder. Dette ville være en særdeles beklagelig udvikling, der ikke vil gøre det muligt at udføre velfærdstjenesten

på forsvarlig måde og i overensstemmelse med lovens formål.

Der er på dette grundlag inden for velfærdsrådet enighed om, at en sådan udvikling ville være højst uheldig både af hensyn til de søfarende, der efter rådets mening har krav på, at der gennem velfærdsarbejdet gives dem en rimelig kompensation for nogle af de afsavn, deres arbejde nødvendigvis medfører, f. eks. ved nyhedsformidling, forsyning med film, bøger etc., undervisnings- og hobby-service, idrætsarrangementer m. m., men også hensynet til Danmarks deltagelse i det omfattende nordiske samarbejde, der som forudsat ved den oprindelige velfærdslovgivnings gennemførelse i 1948 er blevet opbygget gennem årene, gør det nødvendigt, at velfærdsrådet er på højde med udviklingen. Det må beklages, at Danmark ikke forholdsmæssigt har opfyldt sin andel i det nordiske samarbejde.

Velfærdsrådet ønsker derfor indtrængende at henstille til handelsministeren, at der snarest søges tilvejebragt det fornødne lovgrundlag for en væsentlig forhøjelse af velfærdsrådets indtægter og foreslår i overensstemmelse hermed, at den nuværende velfærdsafgift forhøjes fra 20 til 40 øre pr. mand pr. dag. Man forudsætter herved, at den nuværende fordeling af afgiften mellem rederen, den søfarende og statskassen bibeholdes, idet man skal fremhæve, at såvel redernes som de søfarendes organisationers repræsentanter i velfærdsrådet har erklæret sig indforstået med, at deres respektive andel i afgiften forhøjes som foreslået.

Med hensyn til forholdene i Norge og Sverige skal man tillade sig at anføre, at både det norske og svenske velfærdsråd oppebærer en velfærdsafgift, der i Norge for tiden er fastsat til n.kr. 4 pr. mand pr. måned, og i Sverige til sv.kr. 0,20 pr. mand pr. dag, i begge lande med en tilsvarende fordeling mellem stat, reder og sømand som efter den danske lovgivning. Udover statens bidrag til denne velfærdsafgift ydes der imidlertid både i Norge og Sverige meget store tilskud fra statens side til velfærdsrådenes virksomhed. I Norge modtager velfærdsrådet således et beløb svarende til 30 pct. af den skat, der betales af udenlandske sømænd beskæftiget i norske skibe. I kalenderåret 1969 udgjorde dette beløb ca. 8.737.000 n.kr., medens velfærdsafgiften